

Barnbarnen är toppen! Super, les petits-enfants!

Le Héraut de la Christian Science, 10, 2006

Marie Taillefer

Det är en sann glädje för mig att ha möjlighet att vara tillsammans med mina båda sonsöner och ett fantastiskt tillfälle att stödja mig på undervisningen i Kristen Vetenskap, även om detta ibland tycks vara en verklig utmaning.

Två små pojkar i huset, där är aktivitet, kreativitet och energi i övermått. Men hur skall man klara av det utan att förlora det fullkomliga begreppet om barn ur sikte, så som Mary Baker Eddy definierar det i *Vetenskap och hälsa*: "Livets, Sanninges och Kärlekens andliga tankar och representanter" (s. 582)?

Om de verkligen är Livets representanter är det normalt att barn manifesterar hälsa och vitalitet. Deras spontanitet i leken vittnar om dynamiska idéer från deras Fader-Moder Gud och får dem att oupphörligt utforska nya vägar, överskrida gränser och våga göra nya erfarenheter. Att låta dem uttrycka sig utan att man känner oro för dem, medan man erkänner att de oavbrutet är omgivna av Guds omsorg och beskydd, fordrar den vishet och fasthet som Förnuftet, den gudomliga intelligensen, ger.

Om de är Sanninges representanter kan de endast uttrycka rätta och goda idéer som leder dem till förnuftiga aktiviteter. Att se dem så frigör min tanke vad dem beträffar, och jag frestas inte att tro att den ena är rädd av sig och den andra våghalsig. När jag håller fast vid att erkänna att de står under det gudomliga Förnuftets ledning, som livar upp och leder dem till att uttrycka de egenskaper som kommer direkt från deras Skapare, tillåter detta dem att göra framsteg, medan man uppmuntrar den ena och hjälper den andra att handla förståndigt.

Om de är Kärlekens representanter är de hela tiden styrda av tankar på syskonkärlek, på att dela med sig, att hjälpa och trösta varandra i leken och i livet. Det där är något som inte alltid är så lätt att se. Redan i tidig ålder tycks ju en önskan om personliga ägodelar var där. "Den är min, den är inte din!" För att lära dem att alla leksaker som finns i lådan är bådadas, och att de små kamraterna som kommer och hälsar på också får låna dem, får man bemöda sig om att urskilja deras andliga natur som befriar dem från själviskhet och materialitet.

Apropå barnuppfostran fann jag en dag inspiration när jag läste om en erfarenhet Jesus hade, som vid första anblicken inte hade något med ämnet att göra. Markusevangeliet berättar att Jesus steg i en båt och satt i den ute på sjön, medan folket stod på stranden. På kvällen säger Jesus till lärjungarna: "Låt oss fara över till andra sidan." De skickar hem folket och överfarten börjar. Jesus somnar medan en storm blåser upp. Lärjungarna blir oroliga och väcker honom. Jesus hutar då åt vinden och säger till sjön: "Tyst! Lugna dig!"* (Mark 4:1, 35-39, Bible de Jérusalem, 1955/72).

Läs en svensk översättning, på <http://www.kristenvetenskapsharold.com>

© 2011 The Christian Science Publishing Society (CSPS)
Upp till 100 kopior av den här artikeln får tryckas och distribueras mot ersättning för tryckkostnaderna. Artikeln får inte sändas vidare via e-post eller läggas ut på en webbsida. Du kan istället sända eller lägga ut en länk till artikeln på CSPS:s webbsida. Om du vill ha tillåtelse att trycka artikeln i en annan tidskrift, sänd en förfrågan via e-post till copyright@csp.com, med ämnet "Copyright Request" på engelska.

Ibland när jag är med mina båda barnbarn har jag intrycket att "hela havet stormar" och svämmar över. Det är naturligtvis inte tal om att låta försätta sig i en kaotisk situation, och jag är alltså frestad att ta till min auktoritet för att tysta stormen innan allt går över styr. Men jag erinrar mig det jag tagit fasta på i berättelsen om Jesus som efter att ha sänt hem folket säger: "Låt oss fara över till andra sidan." Och så vet jag att innan jag ingriper har jag ett val: antingen att stanna kvar med dem mitt i problemet eller att fara över "till andra sidan". För att "fara över till andra sidan" skyndar jag mig att erkänna livets andliga natur, och att uppfatta dessa barn som "Livets, Sanningens och Kärlekens representanter". Jag lyfter mina tankar för att inte låta mig överväldigas av ett mänskligt omdöme när det gäller deras personlighet, utan för att känna igen deras andliga individualitet. Jag drar mig ur situationen i tanken och avstår från varje form av kritik, t.ex. från varje antydning om likhet med pappa eller mamma och varför inte med deras mor- och farföräldrar! När jag utgår från deras sanna natur och likhet med deras Fader-Moder Gud kan jag ingripa med fasthet och kärlek utan att ta parti eller bli ond, och jag hör mig själv säga: "Tyst! Ta det lugnt!" Av det resultat som följer vet jag genast om mitt förhållningssätt är det rätta. Om min auktoritet har drag av personliga känslor för den ena eller andra blir effekten ofta att förlänga problemet, istället för att få slut på det. När auktoriteten är andlig, grundad på erkännandet av barnets fullkomliga natur och på det faktum att den villfarelse som tycks manifesteras sig inte tillhör det i verkligheten, så råder snabbt lugn, frid och kärlek. Jag kramar om dem båda och säger: "Livet är till för att...?" De vet svaret redan för de svarar med en mun: "älska varandra!"

Till sist ett exempel: Vid en konflikt mellan de båda bröderna var jag tvungen att gå emellan. Vi lade undan föremålet som orsakat oenighet och satte oss alla tre i soffan.

Jag påminde dem om bibelberättelsen om Jona som räddades från att drunkna vid en stark storm. Gud sände en stor fisk som slukade honom. Jona blev mycket tacksam mot Gud och det sade han till Honom också. Inne i fiskens buk mindes Jona med stor tacksamhet allt som Gud hade skänkt honom och alla välgärningar som han fått ta emot. När sen den stora fisken kastade upp honom på land visade Jona sin tacksamhet genom att helhjärtat lyda Gud, till en hel stads bästa (se Jonas bok). Sedan vi talat om berättelsen såg vi tillsammans att vi också kunde vara tacksamma mot Gud för alla leksaker, för alla bra saker och för den kärlek som omger oss. Vi tänkte att istället för att klaga och önska det som den andra har är det ju mycket bättre att vara tacksam för allt det man har. Vi talade om olika möjligheter att visa vår tacksamhet: genom att säga tack, vänligt dela med oss av leksaker eller godis, ge en puss på kinden eller ge en present. Lugnet var återställt. De båda bröderna kramade om varandra, och den äldsta gick iväg och gjorde en raket. Den yngre sysslade med annat. När raketen var klar kom den äldsta och visade den för mig och sade: "Jag har gjort den för att ge den till min lillebror att leka med, för jag tycker så mycket om honom." När gåvan överlämnats gav de varandra en stor kram.

Varje etapp i vårt liv är ett tillfälle till framsteg. Farmorsetappen är en av mina, och jag är mycket tacksam för allt jag lär mig. Vår ömsesidiga tillgivenhet baserad på den rika undervisningen i Bibeln i ljuset av *Vetenskap och hälsa med nyckel till Skriften* förenar familjen. Så gör var och en av oss framsteg ledda av den gudomliga Kärleken, som ger oss alla de nödvändiga idéerna för att gå framåt.